

таво, а очитѣ му като вжглени.

— Охъ, маминото, сладкото!
— извикала мечката. — Вижъ го Криво зжбче колко прилича на тебе!

— Абе бабо мецо, на мене май много не прилича, ама нека ти е живо!

Разказала мечката на мечето си какво направилъ за нея дърварскиятъ синъ. Замислило се мечето.

— Голѣмо добро ни е сторилъ, мамо! Трѣбва да му направимъ най-добъръ подаръкъ. Азъ мисля отъ мойто приятелство по-хубавъ подаръкъ нѣма! Отъ днесъ нататкъ съ него ставаме нераздѣлни!

— Сега се наредихме! — рекло си Кривото зжбче. — Да ме пази Богъ отъ такъвъ приятелъ! Току вижъ, че закусилъ съ мене!

А на мечката Кривото зжбче казало:

— Добре, бабо мецо, съгласенъ съмъ. Само че за сина ти не отговарямъ. Азъ съмъ се заловилъ за страшни работи и не знамъ какво ще стане! Ако искашъ бедничкото още да си поживѣе, нека си стои при тебе!

— Не, — обадило се черното мече. — Казаното, казано! Ще дойда съ тебе! Кажи съ кого искашъ да се боришъ най-на-

предъ? Съ дяволитѣ ли, или съ лъвоветѣ?

— Ха сега де! — рекло си Кривото зжбче. — Що ми трѣбваше храбрецъ да се показвамъ! — Не! — отговорило то на мечето. — Не, приятелю! По-важна работа имамъ! — и му разказало за желанието на мждреца.

— Добре, Криво зжбче, — рекло черното мече. — Ами знаешъ ли кои хора не сж весели и засмѣни?

— Не зная, братко! Не се познавамъ съ цѣлия свѣтъ!

— Тогава трѣгвай съ менъ! Азъ ще ти покажа такива хора. Сбогомъ, мамо!

— Слушай! — казала мечката на Кривото зжбче. — Прави всѣкога каквото рече мойто мече! Много е умно милото ми!

Трѣгнали на пжтъ двамата приятели. Вървѣли, вървѣли, стигнали до едно кладенче. Навело се мечето, взело едно камъче и го пустнало въ кладенчето. Когато водата утихнала и се обистрила като огледало, мечето рекло:

— Погледни сега! Ето защо у насъ хората не сж весели.

Навело се Кривото зжбче надъ кладенчето. Гледа голѣмъ градъ заграденъ съ стена. На площада двама страшни великани ядатъ и пиятъ. Всичко, което хората изработятъ, вели-